

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 9 grudnia 2010 r.(*)

Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2001/18/WE – Przepisy krajowe stanowiące odstępstwo od środka harmonizującego – Decyzja odrzucająca Komisji – Brak notyfikacji w terminie 6 miesięcy przewidzianym w art. 95 ust. 6 akapit pierwszy WE

W sprawie T-69/08

Rzeczpospolita Polska, reprezentowana początkowo przez M. Dowgielewicza, następnie przez M. Dowgielewicza, B. Majczynę i M. Jarosza, a w końcu przez M. Szpunara, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

popierana przez:

Republikę Czeską, reprezentowaną przez M. Smolka, działającego w charakterze pełnomocnika,

Republikę Grecką, reprezentowaną przez A. Samoni-Rantou i M. Tassopoulou, działające w charakterze pełnomocników,

i przez

Republikę Austrii, reprezentowaną początkowo przez E. Riedla, a następnie przez E. Riedla i C. Pesendorfer, oraz w końcu przez E. Riedla, C. Pesendorfer, G. Hessego i M. Fruhmanna, działających w charakterze pełnomocników,

interwencji,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez M. Patakię, C. Zadrę i K. Herrmann, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/62/WE z dnia 12 października 2007 r. dotyczącej art. 111 i 172 polskiego projektu ustawy Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych, zgłoszonego przez Rzeczpospolitą Polską zgodnie z art. 95 ust. 5 WE jako odstępstwo od przepisów dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. 2008, L 16, s. 17),

SĄD (ósma izba),

w składzie: E. Martins Ribeiro (sprawozdawca), prezes, S. Papasavvas i A. Dittrich,
sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 października
2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 100A traktatu WE (po zmianie art. 95 WE) stanowił w ust. 4:

„Jeżeli po przyjęciu środka harmonizującego przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną, państwo członkowskie uzna za niezbędne stosowanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w art. 36 [traktatu WE, po zmianie art. 30 WE] lub dotyczącymi ochrony środowiska pracy lub środowiska naturalnego, zgłasza je Komisji.

Komisja zatwierdza te przepisy po sprawdzeniu, czy nie są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi.

Na zasadzie odstępstwa od procedury przewidzianej w art. 169 i 170 [traktatu WE, po zmianie art. 226 WE i 227 WE] Komisja lub każde państwo członkowskie mogą wnieść sprawę bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli uznają, że inne państwo członkowskie nadużywa uprawnień przewidzianych w niniejszym artykule” [tłumaczenie nieoficjalne].

2 Traktat z Amsterdamu, który wszedł w życie w dniu 1 maja 1999 r., istotnie zmienił art. 100A traktatu WE. Artykuł 95 WE przewiduje:

„1. Na zasadzie odstępstwa od artykułu 94 [WE] i z zastrzeżeniem, że niniejszy traktat nie stanowi inaczej, do urzeczywistnienia celów określonych w artykule 14 [WE] stosuje się następujące postanowienia. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 [WE] i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, przyjmuje środki dotyczące zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do przepisów podatkowych, przepisów dotyczących swobodnego przepływu osób ani odnoszących się do praw i interesów pracowników najemnych.

3. Komisja w swoich wnioskach przewidzianych w ustępie 1 w dziedzinie ochrony zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony środowiska naturalnego i ochrony konsumentów przyjmie jako podstawę wysoki poziom ochrony, uwzględniając w szczególności wszelkie zmiany oparte na faktach naukowych. W ramach swoich odpowiednich kompetencji Parlament Europejski i Rada starają się również osiągnąć ten cel.

4. Jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 [WE] lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania.

5. Ponadto bez uszczerbku dla ustępu 4, jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne wprowadzenie przepisów krajowych opartych na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy ze względu na specyficzny problem tego państwa, który pojawił się po przyjęciu środka harmonizującego, notyfikuje ono Komisji projektowane środki oraz powody ich wprowadzenia.

6. W terminie 6 miesięcy od notyfikacji określonych w ustępach 4 i 5 Komisja zatwierdza lub odrzuca przepisy krajowe, o których mowa, po sprawdzeniu, czy są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi i czy stanowią one przeszkodę w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

W przypadku braku decyzji Komisji w tym terminie przepisy krajowe określone w ustępach 4 i 5 są uważane za zatwierdzone.

W przypadku gdy jest to uzasadnione złożonością sprawy i nie ma niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego, Komisja może notyfikować danemu państwu członkowskiemu, że okres, o którym mowa w niniejszym ustępie, może być przedłużony na kolejny okres trwający do 6 miesięcy”.

3 Artykuł 254 WE stanowi:

„1. Rozporządzenia, dyrektywy i decyzje przyjęte zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 [WE] są podpisywane przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i przewodniczącego Rady oraz publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Wchodzą one w życie z dniem w nich określonym lub, w jego braku, dwudziestego dnia po ich publikacji.

2. Rozporządzenia Rady i Komisji, jak również dyrektywy tych instytucji, które są skierowane do wszystkich państw członkowskich, są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Wchodzą one w życie z dniem w nich określonym lub, w jego braku, dwudziestego dnia po ich publikacji.

3. Inne dyrektywy, jak również decyzje, są notyfikowane ich adresatom i stają się skuteczne wraz z tą notyfikacją”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

4 Dyrektywa 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106, s. 1) została przyjęta na podstawie art. 95 WE. Zgodnie z art. 1 ma ona na celu zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich oraz ochronę zdrowia ludzi i środowiska naturalnego podczas przeprowadzania zamierzonego uwalniania do środowiska naturalnego organizmów zmodyfikowanych genetycznie (zwanym dalej „GMO”) w jakimkolwiek innym celu niż wprowadzenie ich do obrotu na terenie Wspólnoty oraz podczas wprowadzania do obrotu we Wspólnocie organizmów zmodyfikowanych genetycznie jako produktów lub w składzie produktów.

5 Pismem z dnia 13 kwietnia 2007 r. Rzeczpospolita Polska na podstawie art. 95 ust. 5 WE zgłosiła Komisji art. 111 i 172 projektu polskiej ustawy (zwanego dalej „projektem ustawy”) dotyczącej GMO jako odstępstwa od przepisów dyrektywy 2001/18.

6 Odstępstwa zawarte w projekcie ustawy polegały na:

- nałożeniu na podmiot ubiegający się o zgodę na zamierzone uwolnienie GMO do środowiska obowiązku uzyskania pisemnych oświadczeń posiadaczy gospodarstw rolnych, sąsiadujących z miejscem zamierzonego uwolnienia, że nie wyrażają sprzeciwu w związku z tym uwolnieniem, a także zaświadczenia wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ze względu na konieczność ochrony miejscowego środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego danego terenu została ustalona możliwość zamierzonego uwolnienia (art. 111 ust. 2 pkt 5 i 6 projektu ustawy);
- ustanowieniu zakazu prowadzenia upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych na terytorium kraju, z zastrzeżeniem możliwości takich upraw w strefach wyznaczanych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa (art. 172 projektu ustawy).

7 Pismem z dnia 9 lipca 2007 r. skierowanym do Stałego Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej Sekretariat Generalny Komisji potwierdził otrzymanie polskiego zgłoszenia na podstawie art. 95 ust. 5 WE. W piśmie tym Komisja wskazała między innymi, że rozpatrzy je w terminie 6 miesięcy od dnia 17 kwietnia 2007 r., to jest pierwszego dnia roboczego po otrzymaniu zgłoszenia przez Komisję, i że może przedłużyć ten okres o kolejny okres trwający do 6 miesięcy, jeżeli okaże się to uzasadnione złożonością sprawy i nie będzie niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego.

8 W dniu 26 lipca 2007 r. Komisja opublikowała w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zgłoszenie dokonane przez Rzeczpospolitą Polską zgodnie z art. 95 ust. 5 WE (Dz.U. C 173, s. 8).

9 W dniu 12 października 2007 r. Komisja w trybie przyspieszonej procedury pisemnej E/2254/2007 przyjęła decyzję C(2007) 4697 odrzucającą na podstawie art. 95 ust. 6 WE zgłoszone przez Rzeczpospolitą Polską odstępstwa od dyrektywy 2001/18 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

10 Artykuł 1 zaskarżonej decyzji stanowi, że „[o]drzuca się artykuł 111 ust. 2 pkt 5 i 6 oraz art. 172 projektu ustawy [...], zgłoszone przez władze polskie zgodnie z art. 95 ust. 5 [...] WE”.

11 Pocztą elektroniczną z dnia 12 listopada 2007 r. Komisja przesłała Rzeczypospolitej Polskiej kopię zaskarżonej decyzji. Wiadomość ta brzmiała następująco:

„Szanowna [Pani], przekazuję decyzję Komisji dotyczącą polskiego zawiadomienia [zgłoszenia], przyjętą i notyfikowaną Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 października 2007 r. [...]”.

12 Poczta elektroniczną z dnia 30 listopada 2007 r. Rzeczpospolita Polska odpowiedziała Komisji następująco:

„Szanowny [Panie],

Odnosnie do naszych ostatnich kontaktów (i Pańskiej wiadomości poniżej) pragnę zapytać, czy Komisja przesłała oficjalnie swoją odpowiedź do władz polskich dotyczącą polskiego zgłoszenia projektu ustawy o GMO. Dokumenty załączone do Pańskiej ostatniej wiadomości możemy traktować jedynie jako projekt decyzji Komisji (z dnia 11 października 2007 r.), który był przedmiotem procedury pisemnej w Komisji następnego dnia.

Mam nadzieję, że oboje jesteśmy świadomi, że w braku oficjalnej odpowiedzi Komisji wynikają z tego określone konsekwencje dla późniejszej procedury zgodnie z traktatem.

Będę wdzięczna za Pańską odpowiedź i wyjaśnienia w tej kwestii”.

13 W dniu 4 grudnia 2007 r. Komisja notyfikowała na podstawie art. 254 WE zaskarżoną decyzję Rzeczypospolitej Polskiej.

14 Poczta elektroniczną z dnia 5 grudnia 2007 r. Rzeczpospolita Polska zapytała Komisję, czy może otrzymać potwierdzenie, że zaskarżona decyzja została faktycznie przyjęta i notyfikowana Rzeczypospolitej Polskiej. Komisja odpowiedziała pocztą elektroniczną tego samego dnia, że zaskarżona decyzja faktycznie została notyfikowana dzień wcześniej.

15 Pismem z dnia 20 grudnia 2007 r. skierowanym do stałego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej zastępca sekretarza generalnego Komisji Europejskiej wskazał w szczególności, co następuje:

„W nawiązaniu do otrzymanego w dniu 13 kwietnia 2007 r. zgłoszenia projektu ustawy Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych dnia 12 października 2007 r. Komisja przyjęła decyzję odrzucającą tenże projekt z powodu braku przedłożenia nowych dowodów naukowych, wymaganych zgodnie z art. 95 ust. 5 WE.

Z powodu technicznego błędu powiadomienie nie dotarło do Polski w dniu przyjęcia powyższej decyzji. Po ustaleniu, że powiadomienie nie dotarło do nadawcy, Komisja powiadomiła Polskę o tej decyzji w dniu 4 grudnia 2007 r. [...]

Mimo spóźnionego powiadomienia Komisja zwraca się do Polski o przestrzeganie treści decyzji przyjętej przez Komisję w sześciomiesięcznym terminie, o którym mowa w art. 95 ust. 6 WE, oraz o powstrzymanie się od przyjmowania aktów prawnych odbiegających od postanowień dyrektywy [...] 2001/18. Ponadto uprzejmie przypominamy, iż państwo członkowskie nie powinno wykorzystywać przyczyn formalnych jako podstawy naruszenia istotnych części prawa wspólnotowego, ani wprowadzać utrudnień w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego”.

16 Zaskarżona decyzja została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 19 stycznia 2008 r. (Dz.U. L 16, s. 17).

17 W okresie od 12 października do 4 grudnia 2007 r. Rzeczpospolita Polska nie przyjęła projektu ustawy.

Przebieg postępowania i żądania stron

18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 lutego 2008 r. Rzeczpospolita Polska wniosła niniejszą skargę.

19 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 14 maja, 23 maja, 26 maja i 30 maja 2008 r. Królestwo Danii, Republika Czeska, Republika Grecka i Republika Austrii złożyły wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Rzeczypospolitej Polskiej.

20 Postanowieniem z dnia 4 lipca 2008 r. prezes ósmej izby Sądu uwzględnił wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, o których mowa powyżej w pkt 19.

21 W dniach 20 sierpnia 2008 r. i 17 września 2008 r. odpowiednio Republika Czeska i Republika Austrii złożyły uwagi interwenienta. Strony główne złożyły swoje uwagi w przedmiocie uwag interwenientów. Republika Grecka nie złożyła uwag interwenienta.

22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 marca 2009 r. Królestwo Danii wniosło o wycofanie swojego wniosku interwencyjnego.

23 Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2009 r. prezes ósmej izby Sądu uwzględnił ten wniosek.

24 Rzeczpospolita Polska wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami.

25 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami.

26 Republika Czeska wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami.

27 Republika Austrii wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami.

28 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej i – w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w

art. 64 regulaminu – o skierowaniu do Komisji pytania pisemnego, na które odpowiedziała ona w wyznaczonym terminie.

29 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 3 sierpnia, 18 września i 2 października 2009 r. Republika Austrii, Republika Grecka i Republika Czeska powiadomiły Sąd, że nie będą reprezentowane na rozprawie.

30 Wystąpienia stron głównych i ich odpowiedzi na pytania ustne zadane przez Sąd zostały wysłuchane na rozprawie w dniu 28 października 2009 r.

Co do prawa

31 Rzeczpospolita Polska podnosi w uzasadnieniu skargi trzy zarzuty dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 95 ust. 6 WE w związku z art. 254 ust. 3 WE, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego i naruszenia zasady pewności prawa.

32 Należy najpierw zbadać pierwszy z tych zarzutów.

Argumenty stron

33 Rzeczpospolita Polska, popierana przez Republikę Czeską i Republikę Austrii, utrzymuje, że naruszony został art. 95 ust. 6 WE w związku z art. 254 ust. 3 WE.

34 W pierwszej kolejności Rzeczpospolita Polska twierdzi, że termin, o którym mowa w art. 95 ust. 6 WE, jest terminem wiążącym, ponieważ z chwilą jego upływu powstaje istotny skutek materialny, polegający na uznaniu zgłoszonych przepisów krajowych za zatwierdzone.

35 Po pierwsze, wiążący charakter tego terminu jest wyrazem woli państw członkowskich. Do czasu wejścia w życie traktatu z Amsterdamu możliwość przyjęcia przepisów krajowych, stanowiących odstępstwa od środka harmonizującego, zależała od ich pozytywnego zatwierdzenia przez Komisję. Bezczynność Komisji została jednak uznana za milczącą zgodę na przyjęcie przepisów krajowych.

36 Po drugie, wiążący charakter tego terminu oraz zatwierdzenie przepisów krajowych po jego upływie zostały również potwierdzone przez Trybunał w wyroku z dnia 13 września 2007 r. w sprawach połączonych C-439/05 P i C-454/05 P Land Oberösterreich i Austria

przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7141, pkt 40, 41. Ze względu na to, że Komisja nie notyfikowała Rzeczypospolitej Polskiej decyzji o zatwierdzeniu lub odrzuceniu przepisów krajowych w terminie 6 miesięcy przewidzianym w art. 95 ust. 6 akapit pierwszy WE i nie poinformowała jej o ewentualnym przedłużeniu terminu na podstawie art. 95 ust. 6 akapit trzeci WE, art. 111 i 172 projektu ustawy uważane są za zatwierdzone od dnia 14 października 2007 r.

37 Po trzecie, Rzeczpospolita Polska twierdzi, że art. 95 ust. 6 WE mówi wyraźnie o obowiązku zgłoszenia przepisów krajowych, nie przewidując tego samego obowiązku odnośnie do decyzji Komisji, ponieważ obowiązek taki ustanawia art. 254 ust. 3 WE w odniesieniu do wszystkich decyzji wspólnotowych, ale nie w odniesieniu do przepisów krajowych. Poza tym sąd wspólnotowy zastosował już termin „przyjęcie decyzji” w szerokim rozumieniu w celu objęcia nim zarówno wewnętrznego przyjęcia decyzji, jak też jej notyfikacji (wyrok Trybunału z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-398/00 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-5643, pkt 34; ww. w pkt 36 wyrok w sprawie Land Oberösterreich i Austria przeciwko Komisji, pkt 37).

38 W drugiej kolejności Rzeczpospolita Polska, popierana przez Republikę Czeską i Republikę Austrii, podnosi, że jedynie data notyfikacji decyzji jej adresatom ma rozstrzygające znaczenie dla jej skuteczności.

39 W konsekwencji, po pierwsze, sam fakt przyjęcia danej decyzji nie wywołuje żadnych skutków prawnych w stosunku do jej adresatów. Wręcz przeciwnie, decyzja staje się skuteczna zgodnie z art. 254 ust. 3 WE dopiero z chwilą jej notyfikacji adresatom, to jest w chwili, gdy jej adresaci mają możliwość zapoznania się z jej treścią. Dlatego przyjęcie zaskarżonej decyzji w dniu 12 października 2007 r. nie ma znaczenia dla zachowania terminu przewidzianego w art. 95 ust. 6 WE.

40 W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja została notyfikowana Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 grudnia 2007 r., to jest po upływie terminu 6 miesięcy przewidzianego w art. 95 ust. 6 WE. Rzeczpospolita Polska nie miała w dniu 12 października 2007 r. wiedzy na temat przyjęcia zaskarżonej decyzji ani jej treści, ponieważ to przyjęcie decyzji jest jedynie czynnością wewnętrzną Komisji. Zaskarżona decyzja nie mogła zatem wywoływać żadnych skutków prawnych, a więc nie mogła również zapobiec uznaniu przepisów krajowych za zatwierdzone na mocy art. 95 ust. 6 akapit drugi WE z chwilą upływu terminu 6 miesięcy przewidzianego w tym postanowieniu.

41 Po drugie, zaskarżona decyzja została notyfikowana w dniu 4 grudnia 2007 r. na podstawie art. 254 WE, zgodnie z którym decyzje stają się skuteczne z chwilą ich notyfikacji adresatom. A contrario, decyzje nie są skuteczne, zanim nie zostaną notyfikowane ich adresatom. Analiza ta została potwierdzona przez Trybunał w wyroku z dnia 25 stycznia 1979

r. w sprawie 98/78 Racke, Rec. s. 69, pkt 15, i później sprecyzowana w ww. w pkt 37 wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji.

42 Co się tyczy odesłania przez Komisję do wyroków Trybunału z dnia 14 lipca 1972 r. w sprawie 48/69 Imperial Chemical Industries przeciwko Komisji, Rec. s. 619; w sprawie 52/69 Geigy przeciwko Komisji, Rec. s. 787; wyroku z dnia 29 maja 1974 r. w sprawie 185/73 König, Rec. s. 607, Rzeczpospolita Polska uważa, że sprawy te dotyczyły nieprawidłowości notyfikacji lub publikacji aktów prawa wspólnotowego. Żadna z tych spraw nie dotyczyła jednak naruszenia art. 95 ust. 6 WE lub podobnego postanowienia określającego termin notyfikacji lub publikacji danego aktu oraz wiążącego „istotne skutki materialne” z upływem tego terminu. Istotnie ww. wyrok w sprawie König dotyczył terminu przewidzianego w traktacie. Niemniej w odróżnieniu od tego terminu termin przewidziany w art. 95 ust. 6 WE jest „terminem materialnym”. W konsekwencji zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej opóźnienie w notyfikacji zaskarżonej decyzji ma „istotny skutek materialny” polegający na uznaniu przepisów krajowych za zatwierdzone.

43 Po trzecie, w ww. w pkt 37 wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji (pkt 31), dotyczącym decyzji w dziedzinie pomocy państwa, Trybunał uznał, że jej przyjęcie nie mogło mieć skutku polegającego na zawieszeniu biegu terminu 15 dni roboczych przewidzianego w art. 4 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] WE (Dz.U. L 83, s. 1), ponieważ z art. 254 ust. 3 WE wynika, że decyzje są notyfikowane ich adresatom i stają się skuteczne wraz z tą notyfikacją. Ponadto w wyroku tym Trybunał wskazał, że obowiązek notyfikacji wynika z postanowienia ogólnego zawartego w art. 254 ust. 3 WE i że skuteczność wszelkich decyzji zależy od ich notyfikacji.

44 Po czwarte, zgodnie z art. 230 akapit piąty WE skarga o stwierdzenie nieważności decyzji może być wniesiona dopiero od dnia jej notyfikacji, co wyklucza możliwość uznania skuteczności decyzji przed dniem jej notyfikacji, gdyż w przeciwnym razie w przypadku braku lub opóźnienia notyfikacji decyzji niemożliwa byłaby jakakolwiek kontrola sądowa jej legalności [zob. opinia rzecznika generalnego S. Albera w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji (ww. w pkt 37 wyrok), Rec. s. I-5646, pkt 69]. Rzeczpospolita Polska twierdzi, że w takim przypadku znalazłaby się w paradoksalnej sytuacji, ponieważ byłaby związana zaskarżoną decyzją od dnia 12 października 2007 r., nie mogłaby jednak jej zaskarżyć przed jej notyfikacją przez Komisję w dniu 4 grudnia 2007 r.

45 Komisja twierdzi, że argumenty Rzeczypospolitej Polskiej są bezzasadne.

46 W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że wypełniła swój obowiązek wynikający z art. 95 ust. 6 WE, przyjmując zaskarżoną decyzję w wyznaczonym terminie.

47 Po pierwsze, odnośnie do ratio legis art. 95 ust. 6 WE Komisja przypomina, że art. 100A ust. 4 traktatu WE nie przewidywał żadnego terminu, w którym byłaby ona zobowiązana do zbadania zgłoszonych przez państwo członkowskie przepisów wprowadzających odstępstwo od przepisów dyrektyw wspólnotowych na rynku wewnętrznym. Komisja miała jedynie obowiązek podjęcia działania z należytą ostrożnością i w jak najszybszym terminie, który wynika z określonego art. 10 WE obowiązku lojalnej współpracy. Artykuł 95 ust. 6 akapit drugi WE, wprowadzony traktatem z Amsterdamu, ustanowił pewną dyscyplinę w dziedzinie kontroli. Powołując się na wyrok Trybunału z dnia 1 czerwca 1999 r. w sprawie C-319/97 Kortas, Rec. s. I-3143 pkt 36–38, Komisja utrzymuje, że przepis ten dotyczy jednak braku decyzji Komisji, a nie braku jej notyfikacji.

48 Po drugie, niezależnie od opóźnionego charakteru notyfikacji zaskarżonej decyzji, Komisja odrzuciła art. 111 i 172 projektu ustawy i przyjęła zaskarżoną decyzję w dniu 12 października 2007 r., to jest przed upływem terminu 6 miesięcy od zgłoszenia wspomnianych przepisów krajowych. Komisja wypełniła więc obowiązek ciążyący na niej na mocy art. 95 ust. 6 WE. Notyfikacja zaskarżonej decyzji po upływie terminu 6 miesięcy (przyjęcie zaskarżonej decyzji w dniu 12 października 2007 r. nie jest kwestionowane przez Rzeczpospolitą Polską) nie powoduje więc powstania sytuacji fikcji prawnej przewidzianej w art. 95 ust. 6 akapit drugi WE, która mogłaby nastąpić jedynie w przypadku beczynności Komisji. Komisja utrzymuje, że gdyby obowiązek notyfikacji jej decyzji w terminie 6 miesięcy od zgłoszenia przepisów krajowych wynikał jasno z art. 95 ust. 6 WE i uznanie tych przepisów za zatwierdzone następowałoby w przypadku braku notyfikacji jej decyzji w tym terminie, wówczas powoływanie się Rzeczypospolitej Polskiej na art. 254 ust. 3 WE byłoby bezprzedmiotowe. Zdaniem Komisji ewentualne dorozumiane zatwierdzenie regulacji krajowej z chwilą upływu terminu 6 miesięcy od dnia jej zgłoszenia, w przypadku braku notyfikacji jej decyzji w tym terminie, musiałyby być wyraźnie przewidziane w art. 95 ust. 6 WE. Poza tym w ww. w pkt 37 wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji (pkt 30) Trybunał uznał, że akt przyjęty przez członków Komisji w trybie przyspieszonej procedury pisemnej zgodnie z art. 12 regulaminu wewnętrznego Komisji i potwierdzony podpisem sekretarza generalnego uzyskał w dniu jego przyjęcia charakter decyzji Komisji w rozumieniu art. 249 WE. To samo ma miejsce w niniejszej sprawie.

49 Po trzecie, zdaniem Komisji Rzeczpospolita Polska wydaje się utrzymywać, że opóźnienie notyfikacji zaskarżonej decyzji z dnia 12 października 2007 r. spowodowało powstanie drugiej decyzji, tj. *actus contrarius*, odrzucającej rzekome zatwierdzenie odstępstw proponowanych w zgłoszonym projekcie ustawy. Takie rozumowanie jest jednak oczywiście błędne i sprzeczne z samą treścią skargi, gdyż Rzeczpospolita Polska nie kwestionuje faktu, iż zaskarżona decyzja została przyjęta w dniu 12 października 2007 r.

50 Po czwarte, wykładnię Komisji potwierdza brzmienie art. 95 ust. 6 akapity pierwszy i trzeci WE, które odwołują się wyraźnie do „notyfikacji”, w przeciwieństwie do akapitu drugiego tego postanowienia. Zdaniem Komisji wykładnia językowa art. 95 ust. 6 WE pozwala tym samym uznać, że jedynym warunkiem dla wypełnienia jej obowiązku kontroli

jest przyjęcie przez nią decyzji w wyznaczonym dla niej terminie 6 miesięcy. Wykładnię taką potwierdził Trybunał w ww. w pkt 36 wyroku w sprawie Land Oberösterreich i Austria przeciwko Komisji, pkt 37, 40. Rzeczpospolita Polska przyznaje poza tym, że wymóg notyfikacji decyzji w terminie sześciu miesięcy skróciłby efektywny czas na przyjęcie przez Komisję jej decyzji na niekorzyść postępowania kontrolnego oraz obowiązku należytego uzasadnienia tej decyzji. Takiej wykładni należy dokonać również ze względu na cel art. 95 ust. 6 WE, którym jest zdefiniowanie ram czasowych, w których Komisja powinna rozpatrzyć przepisy krajowe zgłoszone jej w celu wprowadzenia odstępstwa od środków harmonizacji rynku wewnętrznego.

51 W drugiej kolejności traktat WE stanowi, że choć notyfikacja decyzji Komisji ma wpływ na jej skuteczność względem jej adresatów oraz na określenie początku biegu terminów procesowych, nie ma ona jednak wpływu na ważność tej decyzji.

52 Po pierwsze, w ww. w pkt 42 wyroku w sprawie Imperial Chemical Industries przeciwko Komisji (pkt 39) Trybunał uznał, że nieprawidłowości w przeprowadzonej na podstawie art. 254 ust. 3 WE procedurze notyfikacji decyzji są okolicznościami zewnętrznymi wobec aktu i w związku z tym nie prowadzą do wadliwości jego treści. W niniejszej sprawie spowodowane usterką techniczną opóźnienie, które nastąpiło w notyfikacji zaskarżonej decyzji, może stanowić taką nieprawidłowość. Poza tym Trybunał w ww. w pkt 42 wyroku w sprawie Geigy przeciwko Komisji (pkt 18) zbadał kwestię notyfikacji w świetle terminu zaskarżenia przewidzianego w art. 230 WE. Stwierdziwszy, że nieprawidłowości związane z notyfikacją nie uniemożliwiły skarżącej wniesienia skargi, uznał zarzut dotyczący naruszenia art. 254 ust. 3 WE za niedopuszczalny ze względu na brak interesu prawnego. Poza tym w ww. w pkt 42 wyroku w sprawie König (pkt 6–8) Trybunał stwierdził, że opóźnienie, które wystąpiło przy publikacji rozporządzenia, nie wpływa na jego ważność, lecz jedynie na datę, od której akt ten może być stosowany i wywoływać skutki prawne. Wreszcie w wyroku z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie C-149/96 Portugalia przeciwko Radzie, Rec. s. I-8395, pkt 54, Trybunał zaznaczył również, że opóźniona publikacja decyzji Rady w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej nie wpływa na ważność tego aktu.

53 Po drugie, powoływanie się przez skarżącą na ww. w pkt 37 wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji pomija specyficzny kontekst i skutki prawne postępowania przewidzianego w art. 95 ust. 6 WE. Zdaniem Komisji art. 95 ust. 6 WE dotyczy jawnego odstępstwa od reguł rynku wewnętrznego, wprowadzonego do projektu uregulowania państwa członkowskiego, które może jednak pod pewnymi warunkami być tolerowane. Brak notyfikacji w terminie 6 miesięcy decyzji przyjętej na podstawie wspomnianego postanowienia nie może zatem prowadzić do braku legalności tej decyzji, gdyż pozbawiałoby to Komisję jakiegokolwiek możliwości późniejszej kontroli prawnej przepisów krajowych wprowadzających odstępstwo, co z pewnością nie jest zgodne z intencjami autorów traktatu. Wręcz przeciwnie, w ww. w pkt 37 wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji stwierdzenie nieważności spornej decyzji wskutek jej notyfikacji po upływie przewidzianego terminu skutkowało jedynie inną klasyfikacją prawną przedstawionego planu pomocy

państwa, zachowując tym samym możliwość kontroli prawnej ze strony Komisji. Ponadto ww. w pkt 37 wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji dotyczył całkiem odmiennego stanu faktycznego i prawnego niż w niniejszej sprawie. W szczególności wymóg natychmiastowej notyfikacji decyzji przyjętej na podstawie rozporządzenia nr 659/1999 jest wyraźnie wskazany w art. 25 tego rozporządzenia, co nie ma miejsca w przypadku art. 95 ust. 6 WE i art. 254 ust. 3 WE. Rozumowanie Trybunału pozbawione jest zatem absolutnego charakteru.

54 Po trzecie, skutki prawne dokonanej w dniu 4 grudnia 2007 r. notyfikacji zaskarżonej decyzji polegają z jednej strony na rozpoczęciu biegu terminu zaskarżenia przewidzianego w art. 230 akapit piąty WE, a z drugiej strony na fakcie, że z tym dniem zaskarżona decyzja stała się wiążąca dla Rzeczypospolitej Polskiej. Komisja podnosi, że w niniejszym przypadku Rzeczpospolita Polska z jednej strony nie przyjęła art. 111 i 172 projektu ustawy ani w okresie poprzedzającym notyfikację zaskarżonej decyzji, ani po jej notyfikacji, a z drugiej strony w uzasadnieniu skargi powołuje się jedynie na notyfikację zaskarżonej decyzji w dniu 4 grudnia 2007 r. Tymczasem z orzecznictwa wynika, że ta notyfikacja nie wpływa na ważność zaskarżonej decyzji, lecz stanowi wyłącznie przeszkodę dla możliwości powołania się na nią wobec Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od dnia 12 października 2007 r. do dnia 4 grudnia 2007 r. Poza tym można uznać, że Rzeczpospolita Polska posiadała wiedzę o odrzuceniu projektu ustawy przed oficjalną notyfikacją zaskarżonej decyzji.

Ocena Sądu

55 Należy przypomnieć na wstępie, że celem traktatu WE jest stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego, obejmującego obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału. W tym celu traktat WE przewidział przyjęcie środków dotyczących zbliżania ustawodawstw państw członkowskich. W ramach rozwoju prawa pierwotnego Jednolity akt europejski wprowadził do tego traktatu nowe postanowienie – art. 100A traktatu EWG (wyrok Trybunału z dnia 20 marca 2003 r. w sprawie C-3/00 Dania przeciwko Komisji, Rec. s. I-2643, pkt 56), który został zastąpiony z chwilą wejścia w życie traktatu z Amsterdamu w dniu 1 maja 1999 r. przez art. 95 WE.

56 Traktat z Amsterdamu wprowadził w ten sposób zmiany do rozdziału 3, dotyczącego zbliżania ustawodawstw państw członkowskich, tytułu V części trzeciej traktatu WE (wyrok Trybunału z dnia 21 stycznia 2003 r. w sprawie C-512/99 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. s. I-845, pkt 38).

57 Zgodnie z art. 100A ust. 4 traktatu WE – postanowienie mające zastosowanie przed wejściem w życie traktatu z Amsterdamu – jeżeli po przyjęciu środka harmonizującego państwo członkowskie uznawało za niezbędne stosowanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w art. 36 traktatu WE lub dotyczącymi

ochrony środowiska pracy lub środowiska naturalnego, zgłaszało je Komisji. Komisja zatwierdzała dane przepisy po sprawdzeniu, czy nie są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi (wyrok Trybunału z dnia 17 maja 1994 r. w sprawie C-41/93 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-1829, pkt 27; ww. w pkt 56 wyrok w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 39). Państwo członkowskie było uprawnione do stosowania przepisów krajowych zgłoszonych zgodnie z art. 100A ust. 4 traktatu WE wyłącznie po otrzymaniu zatwierdzającej je decyzji Komisji (ww. wyrok w sprawie Francja przeciwko Komisji, pkt 30).

58 Artykuł 100A ust. 4 traktatu WE nie przewidywał żadnego terminu, w którym Komisja zobowiązana była zatwierdzić zgłoszone jej przepisy. Trybunał uznał jednak, że brak terminu w tej dziedzinie nie zwalniał Komisji z obowiązku działania w ramach swoich kompetencji z należytą starannością (ww. w pkt 47 wyrok w sprawie Kortas, pkt 34).

59 Artykuł 95 WE, który na mocy traktatu z Amsterdamu zastąpił i zmienił art. 100A traktatu WE, wprowadza rozróżnienie w zależności od tego, czy zgłaszane przepisy to przepisy krajowe istniejące przed harmonizacją, czy przepisy krajowe, które dane państwo członkowskie zamierza wprowadzić. W pierwszym przypadku, przewidzianym w art. 95 ust. 4 WE, utrzymanie istniejących wcześniej przepisów krajowych musi być uzasadnione ważnymi względami określonymi w art. 30 WE lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy. W drugim przypadku, przewidzianym w art. 95 ust. 5 WE, państwa członkowskie mają obowiązek przedłożenia do zatwierdzenia przez Komisję wszystkich, wprowadzających odstępstwo, przepisów krajowych, które uznają za niezbędne (wyrok Trybunału z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie C-405/07 P Niderlandy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8301, pkt 51). W takim przypadku wprowadzenie nowych przepisów krajowych powinno być oparte na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy ze względu na specyficzny problem tego państwa, który pojawi się po przyjęciu środka harmonizującego (ww. w pkt 56 wyrok w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 40).

60 Należy podkreślić, że zgodnie z art. 95 ust. 6 akapit drugi WE przepisy krajowe wprowadzające odstępstwo są uważane za zatwierdzone, jeżeli Komisja nie wypowie się w terminie 6 miesięcy od notyfikacji określonych w ust. 4 i 5 tego postanowienia. Ponadto zgodnie z art. 95 ust. 6 akapit trzeci WE przedłużenie tego terminu nie jest możliwe, jeżeli sprawa nie jest złożona i jeżeli istnieje niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego (ww. w pkt 36 wyrok w sprawie Land Oberösterreich i Austria przeciwko Komisji, pkt 40).

61 Z postanowienia tego wynika więc, że prawodawca wspólnotowy uznał za niezbędne, by w traktacie z Amsterdamu nałożyć na Komisję określony termin na przeprowadzenie kontroli zgłaszanych jej przepisów krajowych (zob. podobnie ww. w pkt 47 wyrok w sprawie Kortas, pkt 33).

62 Zgodnie z orzecnictwem z art. 95 ust. 6 akapit drugi WE faktycznie wynika, że wolą autorów traktatu było, aby procedura przewidziana w tym artykule została szybko zakończona zarówno w interesie zgłaszającego państwa członkowskiego, jak i prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego (zob. podobnie ww. w pkt 55 wyrok w sprawie Dania przeciwko Komisji, pkt 49; ww. w pkt 36 wyrok w sprawie Land Oberösterreich i Austria przeciwko Komisji, pkt 40, 41; wyrok Sądu z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04 Land Oberösterreich i Austria przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4005, pkt 43).

63 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że zaskarżona decyzja została notyfikowana Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 4 grudnia 2007 r., to jest po terminie 6 miesięcy przewidzianym w art. 95 ust. 6 akapit pierwszy WE.

64 Komisja podnosi jednak w tym względzie, że zaskarżona decyzja została przyjęta w dniu 12 października 2007 r., to jest przed upływem terminu 6 miesięcy, o którym mowa w art. 95 ust. 6 akapit drugi WE, i że w konsekwencji Komisja wypełniła obowiązek ciążyący na niej na mocy tego postanowienia.

65 Na poparcie tego twierdzenia Komisja przedłożyła szereg dokumentów odnoszących się do procedury przyjęcia zaskarżonej decyzji, a mianowicie kopię noty do członków Komisji z dnia 9 października 2007 r. dotyczącej przyspieszonej procedury pisemnej E/2254/2007 w celu przyjęcia zaskarżonej decyzji, kopię uzupełnienia tej noty z dnia 11 października 2007 r. (które zawiera pieczęć stwierdzającą „ZATWIERDZONO 12 PAŹ. 2007 SGAI – 11 h”), oraz kopię noty do członków Komisji z dnia 12 października 2007 r., zatytułowaną „Zatwierdzenie procedur pisemnych”, w której dyrektor kancelarii Sekretariatu Generalnego Komisji informuje członków Komisji, że przyjęła ona między innymi zaskarżoną decyzję w dniu 12 października 2007 r. w procedurze pisemnej.

66 Z dokumentów tych wynika, że członkowie Komisji rzeczywiście zostali wezwani w dniu 12 października 2007 r. do wypowiedzenia się w ramach przyspieszonej procedury pisemnej co do przygotowanej przez Dyрекcję Generalną ds. Środowiska propozycji zatwierdzenia projektu decyzji Komisji dotyczącej projektu ustawy.

67 Niemniej, wbrew twierdzeniom Komisji, przyjęcie zaskarżonej decyzji w tym dniu nie mogło spowodować przerwania biegu terminu 6 miesięcy przewidzianego w art. 95 ust. 6 akapit pierwszy WE. Zgodnie z art. 254 ust. 3 WE zaskarżona decyzja stała się skuteczna z chwilą jej notyfikacji adresatowi, w tym przypadku Rzeczypospolitej Polsce (zob. podobnie wyroki Trybunału; z dnia 8 marca 1979 r. w sprawie 130/78 Salumificio di Cornuda, Rec. s.

867, pkt 23; z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie C-18/08 Foselev Sud-Ouest, Zb.Orz. s. I-8745, pkt 18).

68 Wprawdzie, jak zaznacza Komisja, art. 95 ust. 6 akapit drugi WE w przeciwieństwie do akapitu trzeciego tego artykułu dotyczy „braku decyzji” Komisji. Niemniej należy stwierdzić, że co się tyczy decyzji, której przedmiotem jest uniemożliwienie przyjęcia przepisów krajowych zgłoszonych Komisji przez państwo członkowskie, uzyskanie przez nią skuteczności – z czym musi się wiązać przerwanie biegu terminu 6 miesięcy przewidzianego w art. 95 ust. 6 akapit pierwszy WE – nie może nastąpić przed dniem, w którym stanie się ona wiążąca dla tego państwa członkowskiego, to jest przed dniem jej notyfikacji (zob. analogicznie ww. w pkt 37 wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji, pkt 32). W tym kontekście Komisja potwierdziła ponadto na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, że od chwili wejścia w życie traktatu z Amsterdamu żadnej decyzji Komisji przyjętej na podstawie art. 95 ust. 6 WE nie notyfikowano zainteresowanemu państwu członkowskiemu po terminie 6 miesięcy, o którym mowa w akapicie pierwszym tego postanowienia.

69 Uwzględniając powyższe rozważania, art. 95 ust. 6 akapit drugi WE, który dotyczy „braku decyzji w [...] terminie [6 miesięcy wskazanym w akapicie pierwszym tego postanowienia]”, nie może być zatem interpretowany w ten sposób, że łączy on skutek przerywający bieg terminu z samym przyjęciem decyzji, niezależnie od jej notyfikacji. Jak bowiem podnosi Rzeczpospolita Polska, wewnętrzny proces decyzyjny Komisji z reguły nie jest znany zainteresowanemu państwu członkowskiemu. Gdyby zatem przerwanie biegu terminu opierało się na przyjęciu decyzji, a nie na jej notyfikacji zainteresowanemu państwu członkowskiemu, termin ten wydłużyłby się w stosunku do tego państwa [zob. podobnie opinia rzecznika generalnego S. Albera w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji (ww. w pkt 37 wyrok), pkt 66, 67].

70 Wniosku tego nie może podważyć argument Komisji, iż w trakcie notyfikacji zaskarżonej decyzji wystąpił „błąd techniczny”, gdyż za błąd polegający na tym, że decyzja ta wypadła z listy decyzji przeznaczonych do notyfikacji przygotowanej przez Sekretariat Generalny Komisji, odpowiedzialność ponosi wyłącznie Komisja.

71 Z rozważań tych wynika, że zaskarżona decyzja, przyjęta w dniu 12 października została notyfikowana władzom polskim dopiero w dniu 4 grudnia 2007 r., to jest po terminie 6 miesięcy przewidzianym w art. 95 ust. 6 akapit pierwszy WE. Z chwilą upływu tego terminu projekt ustawy został więc uznany za zatwierdzony i w konsekwencji nie mógł zostać odrzucony przez Komisję w drodze zaskarżonej decyzji.

72 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy uwzględnić niniejszy zarzut i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie kosztów

73 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rzeczypospolitej Polskiej – obciążyć ją kosztami.

74 Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu Republika Czeska, Republika Grecka i Republika Austrii pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2008/62/WE z dnia 12 października 2007 r. dotyczącej art. 111 i 172 polskiego projektu ustawy Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych, zgłoszonego przez Rzeczpospolitą Polską zgodnie z art. 95 ust. 5 WE jako odstępstwo od przepisów dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Rzeczpospolitą Polską.

3) Republika Czeska, Republika Grecka i Republika Austrii pokrywają własne koszty.

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 9 grudnia 2010 r.

Podpisy

* Język postępowania: polski.